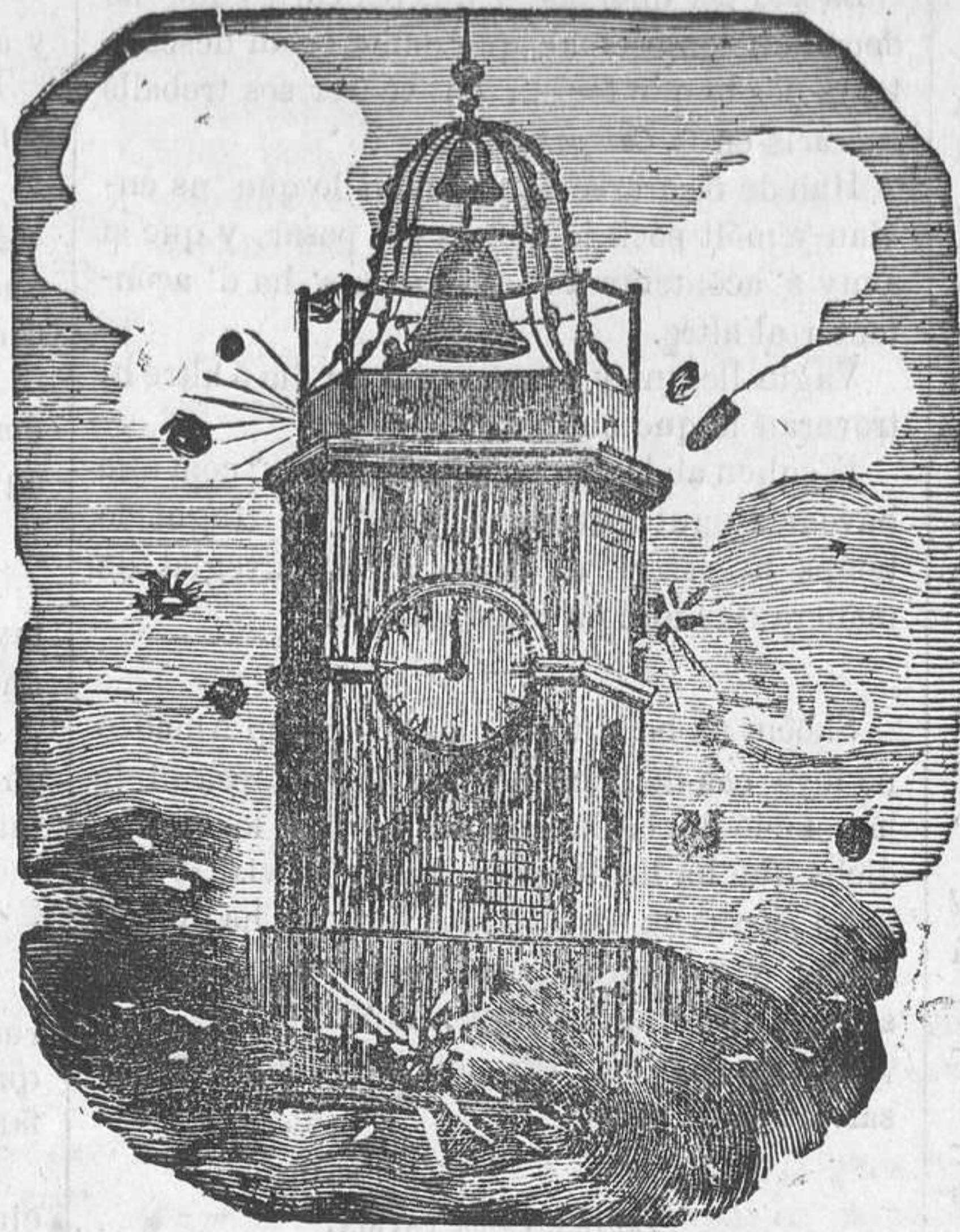

DONARÁ
 UNA
 BATALLADA
 GADA
 SEMMANA.
 SI SE 'N VENEN MOLTAS
 tocará á somatent.

SE VEN
 A
 2 QUARTOS
 PER
 TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

(Rambla del Mitj, 20.)

LA CAMPANA DE GRACIA.

ENTRADA TRIUNFAL.

De setse de setse, de setse al vi, al duch de la Llagosta, s' acaba de morí, sí... sí...

TOT LO QUE L' HOME TE DE BESTIA.

Molts son los que diferents vegadas m' han dit que l' home es l' animal que te un prestiji gròs devant tots los demés animals, y á mí, que aixó no 'm cabia á la barretina, me donaba molts mals de cap y 'm robaba una pila de ratos.

Jo prou se que l' home pot tenir lo cor de roure ó de bronzo, que pot ser mes tonto que un suro, ó mes brillant que un cristall, pero may podia pensar perque se 'l comparaba ab los demés animals, y se li donaba cert prestiji sobre ells.

Despres de molt rumiar, vaig comensá á pensar en algunas cosas, y al fi, sens voler, vinguí en trobar que, en efecte, l' home es qui pot ab tots los animals, perque ell sol, es tots, y tots, no poden ser ell.

Ficas mas miradas sobre un tal Llop Cunill y Rossinyol, fill de vila de Llops, vaig comensá á estudiarlo desde sa infancia á la vellesa, millor dit, y tothom me tindrà per filosof, desde lo bressol á la tomba.

Nasqué, com ja he dit, menut com una formiga, pero gras com un garrí. Era lo goig dels seus pares, y un cop ja parlaba, que molts deyan:—Res, ni un lloro—y altres, que no li trobavan cap gracia:—Va; sembla un mussol.

Fou á estudi en edat apropiat; allí se portá molt bé, al dar la lliçó lo mestre deya;—¡quin papagall! pero un cop al carré, corrent com una fura, ab altres companys jugaba als toros.

Moltas vegadas arribava á casa seva fet un porch, y rebia una tunyina de ca l' Ample.

Arrivá á los quinse anys, y com per fer lo mosquit tenia de fumar, tot lo dia estava com un burinot á l' orella de sa mare demanantli calés.

Passá alguns mesos parlant ab una winxa, pero com tenia lo cap plé de pardalets comensá á fer l' os y 'l mico á una modista, seguintla com un gos per tot arréu.

Ab aqueixa, va fer molt lo gat, pero al últim, enamorát com un ase, se casá ab ella, y algun temps després lo vehinat al veurel deya:—Mireu lo bou.

Cantant, per mes que fes galls, olvidaba las penas, y trevallant com un burro, se feu home de mosca, apesar que la jent digués que era un rata.

Lo que un dia 'l vá desprestijiar molt, va ser que tenia la mona y ab alguns companys que 'l volian portar á casa seva, se defensava com un lleó. Aixó sí, en son estat normal era un gallina.

Darrera los partits fou un bé, no poguént arripar á ser cap moscardon.

Un dia, era l' estiu, fou á fer lo peix á la mar bella, pero ¡desgraciat! allí, quant menos s' ho pensaba, descuidat va fer l' ánech.

Allí ab los peixos fou á acabar totas las bestias, l' home que, mes humil y senzill que cap, ha servit pera demostrar á los lectores de la Campana, tot lo que de bestia té l' home.

Perdóninme si 'ls ofench, creyent que 'ls infereixo un insult, que, per aixó, no 's salva de sos fletxassos.

SIMON ALSINA Y CLOS.

BATALLADAS.

La sol-lució á la Xarada del número anterior es lo que deuriem cridar en lloch de combatre reys y tonterias.

Se diu:—IN-DE-PEN-DEN-CIA.

Sabém per queixas, y fins per cartas que 'ns demanan contestació, que molts están descontentos per lo que tardan en véurer sos treballs literaris en la Campana.

Han de figurarse que es mólt lo que 'ns envian y mólt poch lo que 's pot posar, y que si avuy s' acontenta á l' un, demá s' ha d' acontentar al altre.

Vagin llegint y veuran com un dia ó altre hi trovarán lo que buscan.

¡Veuhén ab lo que ha passat del rey? com que havém tingut paciencia y s' ha tingut lo temps necessari, al últim s' ha arreglat de manera que tothom pot queixarse.

Sabém de bona tinta que 'l príncep Amadeo no feya cas de la coalició de la premsa ni de la votació de la Cámara ni de tots los periodichs que ha llegit; pero quant ha vist lo número passat de La Campana diu que ha arrufat lo nas, y gaire gaire que si no vé á Espanya se deurá á n' al nostre periodich.

¡Vegin qui 'ns havia de dir que nosaltres salvariam la patria!

LO QUE ES LA PATRIA.

Per un empleat. . . La nómina.
Per un militar. . . Los graus.
Per un fart. . . La panxa.
Per una noya. . . Lo pit.
Per un politich. . . Lo turró.
Per en Prim. . . La presidencia.
Per l' Amadeu. . . La corona.
Pe 'ls tontos. . . La nació.
Y altres que dirém en lo següent número.

—¡Quin non té la llibertat, pe 'ls seglars?—
—La llibertat.
—¡Y la llibertat, pe 'ls capellans?
—La tiranía.

No essent moda portar trabas
Alguna qu' altre 'n veuréu;
Així, ab tot y no ser moda,
Vólen ara posá un rey.

No havém vist res mes inútil que lo que 's vá á fer.

Si la República francesa cau, com que anirán á França los Orleans, vindrá en Montpensier á Espanya.

Si la República véns, vindrá á posar aquí á la seva jermana.

No sé, per quatre dias, qui fa amohinarlos.

Ab aixó de la Febre groga ha passat com ab móltas cosas.

Cap dels que n' han mort, que són los que tindrian mes motiu de queixarsen, ha dit ni una sola paraula.

En cambi trovaréu home robust y gras, que no n' ha tingut ni sisquera sombra, y está contra ella que trina.

¡No reparan que bé está la salut pública ara que vá desapareixent la enfermetat reynant?

Donchs de la mateixa manera s' anirá trovant la Europa, á proporció que vagin desapareixen los que reynan, per mica que sápigam entenedrers.

—Lo mes cremador, diu mólt gent, es que un se n' ha anat y ha fet tot aquest tráfeh, y, al últim, lo dia que va morir mes gent ne van morir quaranta.

—¡Ho veu senyora Febre? ¡torni á fer favors y á tenir consideracions per tot ahont passi!

La gent volia que, ja que ha vingut aixís com aixís, n' hagués mort lo doble.

Sembla que del cordó sanitari de Barcelona, que no vá arribar á posarse, ara se 'n farán cordons de cutilla que 's vendrán á xavo.

Nos alegrém de que la peste, ja que no ha donat cap mes resultat, al menos hagi abaratit aquest article.

Diuhén que la República francesa contractava á la Febre groga perque en surtint d' aquí anés á França á matar Guillemos.

Ella ha contestat que no tenia inconvenient en anarhi; pero que, si acas, lo mateix havia de matar prussians que francesos.

No crech que s' avinguin.

Avuy se 'ns ha dit un medi perque 'ls poruchs qu' han de tornar á Barcelona pogan quedar enterament tranquils de que no hi agafarán la Groga.

Primer envian un que ja visca dins de la ciutat y li fan obrir totas las portas de la casa de bat á bat perque 's ventili.

Després la fan perfumar tota ab fum de palla de cegol y oli de vidriol.

Després las desinfectan ab ácit fénich y cloruro y després, si són á la montanya, s' hi quedan, tancan la casa y no hi tornan.

—¡Home! ¡Quin dimoni de ciutat! Pestes, bullanga... ¡Vaja no s' hi pot viurer!

—Ja té rahó ja, li contestá un altre, per ço s' hi móren.

Estém en la riba.

—¡Poca vergonya! ¡Indecenta! ¡Lladra! Deya un pobre home á una dona que, veyentla d' esquena, se vá créurer que era una que li havia fet una estafa.

—¡Ahont vá aixó! digué la pobra dona girantse al veurers' insultada.

—No, digué ell, quant vá véurer que no era ella la que devia ser insultada, ho deya á la draga del port perque 'ns vá portar la Febre.

Mólts diuhén que 'ls turroners de Guijon no han vingut per por de la Febre.

No ho creguin.

No han vingut perque temen que 'ls farian massa la competencia los que 'ns gobernan.

Si aquest any han de menjar turrans com prinne

De Guijon.

De Marsella.

De Massapá.

De lo que vulguin.

Pero de cap manera d' Alicante. Antes d' ahí encara vá haverhi dotse defuncions y trenta cassos.

—¡Ca ca! Que 's deixin de bombas ni caramadas, deya un camalich que té mólt forsa, que 'm deixin lligar una piula á mí ab forsa voltas de corda, tireula á n' als prussians, y deixeuho correr.

Cantin papers y mentin barbas.

Mentres la França vá ser imperialista tot eran derrotas.

Densá que es republicana, petites ó grossas, ja ha tingút algunas victorias.

Aixó podrá no dir res á favor de la República; pero tampoch diu res en contra.

Diuhén que 'l Papa, sens dupte á conseqüencia de lo mólt vell que vá fentse, parla d' una manera que, quant parla, tira capellans.

Ja veuhén á quin estat ha arribát lo clero que fins lo séu gefe 'ls repudia.

—¿De qué plantarias botiga? me vá dir un l' altre dia, vá tot tant malament que no sé de que posarla.

—De fusells, li vaig contestar jo, que, veient las guerras que hi ha y las que 's preparan, es lo género que mes ha de despatxarse.

Ara sí que aixó de la febre groga s' ha acabat. Los miasmas, que varen venir en lo vapor María, veient que 'l fret los pelaba, se 'n vólen entornar cap América dintre pochos dias á bordo del mateix vapor. Per aixó 'ls miasmas, que en tot vólen imitar als progressistas, avans d' anarsen cap al altre mon, han donat un *banquete* en Tarragona, invitant á las autoritats. Aquestas, en vista de tal galanteria, assistiren al ápat que 'ls hi tenian preparat en la anomenada embarcació.

Si vénen gaires barcos que 'ns portin l' icterodes, en compte de dir: «A Tarragona manxan» direm: «A Tarragona menjan.»

L' alcalde de S. Gervasi, constitucional á la moda, vá manar fer una crida, conminant ab quatre dias d' arrest á totes las personas que passát de las deu de la nit, anessen sense llums pels carrers de la seva demarcació. Uns diuhén que aquesta crida 's deu á que la dita autoritat la nit avans havia topat de nassos ab un transeunt; altres, á que un, anant á las foscas, li vá trepitjar algunas gerras que tenia secantse devant de casa seva, com á gerrer que ell es.

En fi: las versions son moltas. Se espera de ell, que 'l dia que li vinga bé, imposará la pena de mort á tots los que deixin de obehir las sevas acertadas disposiciones gubernativas.

Ja que parlem de aquest alcalde, ténen de sapiguer que fins ara no ha permés matar tocino en S. Gervasi, sent aixis que de mólt temps se 'n mata en Gracia y Sarriá. Aixó s' explica: hi deu haber vist perill personal.

REPICHS.

En lo dia set del passat Octubre, acordá l' ajuntament de Barcelona enviar una solicitud al govern de Madrid, perquè 'ns rebaixés un trimestre de contribució, ja que tenim la febre y la miseria á sobre.

Veyém que aixó, per are no ha donat cap resultat, encare que 'n Girona estigui encarregat de demanarho al govern.

Com contém que 'n Figuerola no hi vindrá bé, porque tindria molts quartos de menos y hauria de fé moltas *economías*, podém dir com aquell adagi:—*Sí, sí; ya podéu viulá, si es que l' ase no vol véurer.*

Segons un periodich de Madrid, una carta de Bayona assegura que 'n Carlets, ha cambiát de ideas políticas: es dir, que 'l rey dels ignorants, de absolut que era, s' ha tornat lliberal.

Si ab aquest acte de abnegació, conta conquistarse proselit, que defensin sa *llejitimitat*,

s' enganya; porque 'ls pochos fanaticos furiosos que componen sa cuadrilla, veient qu' es lliberal, desertarán de sas filas.

Quí sab si al últim fará véurer qu' es republicá, porque l' aclamém president de la nostra próxima república; com té tantas ganas de manar, no fóra estrany.

—¿Veyéu si serveix aixó de la religió católica, apostólica, romana?

—Ara quant s' acaba una epidemia se pot cantar lo *Te-deum*.

—Si no la tinguessim no sabriam com acabarla, y fora com una funció de teatro sense sainete.

L' altre dia pensava que aixó de dir tothom Papa al gefe de la Iglesia no sé si es prou ben dit.

Ell es el *Padre de los fieles*.

Lo meu pare ho era.

Per consegüent si ell es pare del meu pare á mi m' ha de ser avi, y encara, si considero que ja ho era del meu avi, m' ha de ser rebasavi per forsa.

Després vaig atinar en que sent pare del germá del meu pare, ja tenim que m' es oncle. Després, si també es pare del meu fill. ¿Qué li só jo á n' al meu fill?

La llástima es que tot no siga mes que de nom, y que, pare ó oncle, no 'ns mantingui, ara que van tant bé las cosas.

Se 'ns ha dit que s' han promés dos anys de rebaixa á la tropa y s' ha donát mitja pesseta á cada soldat á fi de que sigui espontáneo l' entusiasmo ab que cridin:—*¡Viva 'l duch d' Aosta!*

Sabém de bona tinta que 'l gran cop que tracta de donar lo clero será l' esborrar de la doctrina alló que diu:—*Ama-á-Deu* sobre totes las cosas.

De la mateixa manera que havent plantát una clavellina al balcó li vá sortir un municipal que li vá fer pagar la multa, porque la regava, podria suchehir ara que havent plantát una alocució pe 'l rey lo senyor gobernador li surtís una república sense pensarsho.

En la alocució ficsada en la Rambla á la cantonada de la plassa real y allá hont diu la *soberanía nacional* varem véurer la paraula *nacional* esborrada y escrita al damunt la paraula *mentira*.

Al costat de la cantonada del carrer de Sant Pau hi varem véurer un cartell que deya:—*¡¡Catalans, atrás lo duch d' Aosta!*

En altrás han esborrat *¡Viva el rey democráta!* y en moltas d' ellas s' hi ha posát:—*¡Viva la República federal!*

Per vulgar y xabacá que siga, jo no sé que ho fá que 'ls macarrons vénen á la memoria per mes que un no vulga. Avuy totes las minyonas ne compravan per celebrar la elecció de Rey.

En proba de la popularitat que vá adquirint lo nou monarca, es que en la boqueria ja totes las marmanyeras diuhén:—*Senyor, ¡vol escarolini? ¡vol tomaquinis? ¡vol rabininis?*

Es lo que no s' haurá vist encara ab cap monarca.

En compte de apendrer ell lo nostre idioma, nosaltres aprenem lo d' ell.

Segons vá m llegir al *Independent*, l' altre dia vá ser insultát en los barris del Arrabal un pobre italiá que tocava l' orga, pretestant que era compatriota del nou monarca.

Aixó es per nosaltres tant reprochable, que desitjariam que fós castigát com mereixia.

Quina culpa té 'l pobre organista si nosaltres som tontos.

Lo que té mirar las cosas ab bon ó ab mal ull.

Italia es una nació, eminentment artística y si haguessem vist pe 'l bon cantó al príncep Amadeo bé podriam pensar en Bellini, Rosini, 'l Dante y cent altres.

Pero ¿per quin cantó l' haurem vist, que sols pensém en organistas, santidiguixis, macarrons y totes aquestas cosas?

Pensintho y díguinmho.

Havém de comunicar á nostres lectors una noticia que per forsa ha d' entristirlos, per molts conceptes.

Lo jove y xistós escriptor que ab lo pseudonim Le Barrié escribia en lo nostre semanari, morí durant las circunstancias que acabém d' atravesar ara. Déu li hagi obert la gloria.

Com una mostra de l' agudesa y l' ingenio que l' adornavan, doném á continuació lo següent

EPIGRAMA.

Un geperut dit Sevé
Deya un dia á la María
—Si per marít me volia
Viuriam d' alló mes be.
Sentintho ella, 'sent senyora
Y estant ell bastant tronat
—Si, li contestá, y aviát,
Si de *posició* millora.

LE BARRIÉ.

DECIMA.

IMITACIÓ DE CALDERON.

Centaban d' un *Duch*, que un dia,
volent ser rey, sols trobaba
un poble que 'l despreciaba
y ab son dalé 's divertia.
—¿Hi ha, deya quant sufria,
un, mes que jó desgraciat?
Y, havent la cara jirat,
trová resposta, veient
un *duch* que anaba rebent
mes que desdeny, *estofat*.

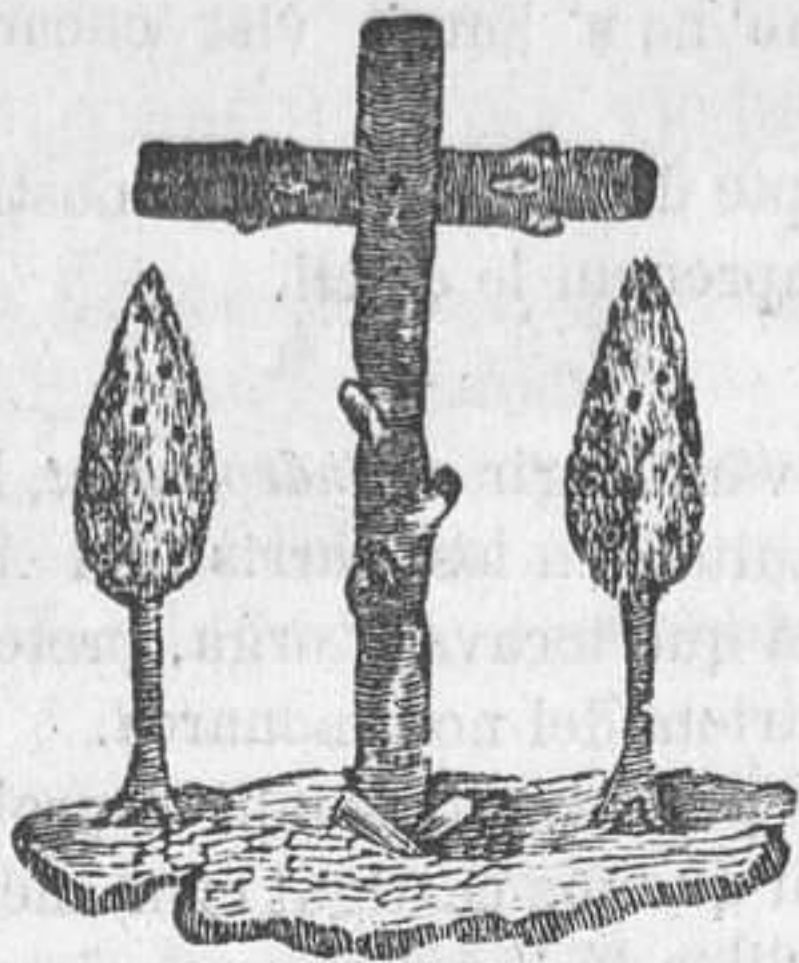
S. A. y C.

AL REY QUE VINGA.

DECIMA.

Rey que Espanya has de seguir,
vingut de llochs estranjers,
moltas palmas y llorers
á ton pas veurás sortir.
Pero jo 't dech advertir,
perque no 't vinga un deliri
quant ton cor tal festa admirí,
que aquí tot te un fi posat;
lo llorer, vol dir *estofat*;
la palma, vol dir *martiri*.

SIMON ALSINA Y CLOS.

CEMENTIRI NACIONAL.

EPITAFIS.

I.

A LAS CORTS CONSTITUYENTS.

Unas corts jauhen aquí
 Totas de ninots compostas;
 En Prim ha dit: Vull Aostas,
 Y ab lo cap han dit que si.
 Estirant un fil, així,
 A la patria han dát remey;
 Així han fét códich y lley
 Per morir trovant turró,
 Y, per final de funció,
 Han donat á Espanya un rey.

II.

A LA DIGNITAT NACIONAL.

Aquí jau una senyora
 Que tothom li ha dat carbassa:
 Ab arrós ne menjá massa
 D' una reyna que l' anyora;
 Ab monjetas á tot' hora,
 N' ha menját, de tres nacions
 Destronant sas ilusions
 De set reys ne porta á sobre,
 Y á la fi s' ha mort la pobra
 De carbassa ab macarrons.

III.

A LA REPUBLICA FEDERAL.

Sota d' aquesta corona
 Y aquest trono y aquest rey
 Jau, tant si es com no de lley
 La mes il-lustre matrona.
 Se vá descuidá una estona
 Y aixó ab són pes l' aplastá,
 Mes, com sols se desmayá,
 Cap dels séus fills se trastorni,
 Perque, 'l dia que en si torni,
 ¡Batarrabum!!... Tot caurá.

IV.

A LA NACIÓ ESPANYOLA.

Descansa aquí una nació
 Abans del món respectada,
 Y que ha mort ara embafada
 Per un enfit de turró,
 Si al passar, per compassió
 S' apiada algú del séu mal,
 Y sá llosa sepulcral
 Vol alsar altra vegada,
 Que cridi ab Espanya alsada;
 —¡Republica federal!

A LA FEBRE GROGA.

DESPIDO.

Tantas penas y desgracias
 sols la febre 'ns ha portat...
 ¡Ay, oh febre malehida,
 tú no haguessis vingut may!

Un amich á quí estimava,
 com la mare á son fill am,
 vá morirne de la febre
 cuant contava disset anys;
 n' acavaba sa carrera
 y era poeta regular,
 el apoyo de son pare,
 de sa mare y sos germans,
 ¡ay, oh febre malehida,
 tú no haguessis vingut may!

Jo 'n coneix unas senyoras
 que per tot van implorant
 una almoyna per refugi,
 per poderse alimentá...
 Ja no 'ls queda cap mes medi,
 ni se 'n poden aná al camp,
 qu' aguantarse fortas, fermas
 mentre 's buyda la Ciutat...
 ¡ay oh febre malehida,
 tú no haguessis vingut may!

Mentre 'n Prim ja no pensava
 cap monarca aquí portá
 com aquells que dú volia
 de 'n Xeringa y altres tants,
 ara pens' dú l' duch d' Aosta
 quant nos veu tan capficats,
 y la febre, sols la febre
 té la culpa de aquet mal...
 ¡Ay, oh febre malehida,
 tú no haguessis vingut may!

Las ninetas ensiseras
 qu' n' anavan rumbejant
 los vestits de seda y glassa
 pe 'ls casinos y saráus,
 ara sols á casa seva
 póden riure y bromejá,
 puig cassinos y teatros
 tots á gom se han anát
 y la febra, sols la febra
 té la culpa d' aquest mal...
 ¡Ay, oh febre malehida
 tú no haguessis vingut may!

Modistetas que guanyavau
 tots los dias uns deu rals
 y os compravau mantellinas
 y vestits ab farbalans
 per lluhirlos los diumenjes
 al Cassino Universal,
 que es allá hont hi van las noyas
 que se 'n diu de societat,
 ara sols á casa vostra
 n' hi podéu fer algun ball,
 y la febre, sols la febre
 té la culpa de aquest mal...
 ¡Ay, oh febre malehida,
 tú no haguessis vingut may!

4 Novembre de 1870.

PAU ROSELLA.

CANSONETAS.

Com lo jendre que á la sogra,
 fins veu, quant los ulls acluca,
 tú veurás per tot arreu
 dante torment la República.

Jove inespert que en Espanya
 desitjas prompte regnar;
 ¡ja 's coneix que no has tingut
 en tos amers un rival!

Terras hi ha que algunas plántas
 al neixer hi moren prest.
 Espanya es d' aquellas terras
 dolentas per tots los reys.

Pagá ab despresi Isabel
 los favors dels espanyols...
 pero 'l gat, diu lo refrá,
 ab agua freda 'n te prou.

En nostra casa, minyó,
 sols als *ciudadans* rebem;
 ¡cóm vols vindre tú, si ja
 ans d' entrar te fas dir rey?

SIMON ALSINA Y CLOS.

FAULA.

Un dia un gobernant somiant veyá
 que en los brassos d' un rey ab goíg ne queya,
 y quant se vá despertar
 ab las iras del poble 's va trovar.
*Ja veyeu, lectors espavilats,
 com los somits bonichs no son vrilats.*

—¡S' han trovat, vostés, alguna vegada, en
 que un amich s' ha empenyat en ferlos jugar
 y no teninne ganas, y apesar d' aixó no desis-
 tir de la empresa y vostés no atmetrer, fins
 que al últim s' han pegat quatre castanyas?

Donchs, aixó passa ab lo general Prim y 'l
 poble espanyol. Ell vol de totas maneras rega-
 larncs un rey y nosaltres empenyáts en no
 volerlo y tomba y jira y.... aixó pot acabar ma-
 lamente, com los amichs que esplico mes amunt.

CHARADA.

Angelito si pudiera
 seria esclavo por ti;
 mi corazon *prima* y *dos*
 tu hermosura, que es sin fin;
 dime niña si me quieres
 y seré yo el mas feliz.
 ¡Ay! si pudiera apagar
 la *cuarta* y *dos* con ardid,
 daria al cielo mil preces
 por amor que siento en tí.
 Mas si mi *dos* repetida
 me pudiera dar el sí
 nos casaramos dichosos
 dándole de gracias mil
 á la vírgen *dos, tres, prima*
 rogaré con frenesí,
 para que lograr podamos
 los *dos*, de Dios, nuestro fin.
 Adios; confia en tu amante,
 librate prenda de amor
 del todo, que es el color
 de una enfermedad reinante.

La solució, en lo prócsim número.

Desde lo dia 16 d' aquest mes no
 estém de gresca ningú, ni l' impres-
 sor, ni l' editó, ni lo grabadó. Vegla
 la lámna com ha surtit que sembla
 de romanço.

Prenguin donchs la bona volun-
 tad, un altre dia ó semmana aurá
 passat tal vegada lo mal humor y
 ja veuran com 'ns lluhim.

Hara disimulin.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.—Ataulfo, 14.

J. Lopez, editor.